

inden Beslutning tages, foreskrive de i saa Henseende det Fornødne. De kunne, enten ved den Underdommer, der har ledet Forundersøgelsen, eller ved en anden Dommer, lade optage nye Forhør, eller de kunne bestemme, at Sigtede eller Vidner skulle møde, eller at Documenter skulle fremlægges for dem. De foretage i hvert Tilfælde det Fornødne, for at Sagen saa hurtigt og fuldstændigt som muligt kan modnes til Afgjørelse.

§ 130.

Komme Dommerne til det Resultat, at den Gjerning, Anklagen lyder paa, ikke er en Forbrydelse, eller at der ikke er tilstrækkeligt Beviis til at støtte Anklagen, eller at Anklagen er reist for seent, da afgive de en Kjendelse, der gaaer ud paa: at Sagen skal bortfalde og at Sigtede, dersom han er fængslet, skal sættes paa fri Fod.

Ved Kjendelsen afgjøres Spørgsmaalet om de ved den bortfaldne Sag foranledigede Omkostninger. De kunne efter Omstændighederne paalægges heelt eller tildeels det Offentlige, den offentlige Anklager eller Underdommeren, dersom disse have viist Pligtforsømmelse i Sagens Behandling.

§ 131.

Den affagte Kjendelse meddeles den offentlige Anklager og Underdommeren. Den sidste meddeler Kjendelsen til Sigtede og sørger for, at denne, dersom han er fængslet, sættes paa fri Fod, medmindre han paa Grund af anden Sag maa holdes fængslet.

§ 132.

En Sag, der i Henhold til § 130 er bortfalden, kan, naar nye Oplysninger imod Sigtede freikomme, atter optages.

§ 133.

Komme Dommerne til det Resultat, at Sagen vel bør forfølges, men at den hører under Underrettens Afgjørelse, gaaer deres Kjendelse ud paa: at Sagen henvises til vedkommende Underret.

§ 134.

Komme Dommerne endelig til det Resultat, at Sagen bør yderligere prøves, og at den hører under Nævningsrettens Afgjørelse, afgive

de en Beslutning, hvorved Sagen henvises til Nævningsretten.

§ 135.

Beslutningen fremtræder i Form af en Anklageakt, ved hvis Affattelse Dommerne ikke ere bundne til den offentlige Anklagers Indstilling.

§ 136.

Anklageakten betegner saa nøjagtig som mulig den anklagede Person, idet navnlig hans Navn og Stilling angives. Forbrydelsen, hvorpaa Anklagen lyder, betegnes ligeledes saa nøjagtigt stee kan, saa og Diemedet med Forbrydelsen, de skjærpende eller formildende Omstændigheder, den privat Fornærmedes Navn, Stilling m. v.; i det Hele gives en kort Fremstilling af de Omstændigheder, hvorunder Forbrydelsen er begaaet. Endelig angives det eller de Lovbud, ifølge hvilke Gjerningen er strafbar, samt den legale Betegnelse af Forbrydelsen, forsaavidt en saadan findes, ligesom den Ret, der skal paadømme Sagen, fremhæves.

§ 137.

Er Sigtede mistænkt for flere Forbrydelser, angives hver af disse for sig.

Er der flere Anklagede, angives hver Enkelt Forbrydelse eller Andeel i Forbrydelsen.

Er der Tvivl om Forbrydelsens Bestaaenhed, angives de forskjellige Muligheder.

§ 138.

I Anklageakten bestemmes, hvorhen Anklagede, dersom han er og maa vedblive at være fængslet, skal føres. Det kan ogsaa bestemmes, at Anklagede, skjøndt fængslet under Forundersøgelsen, maa sættes paa fri Fod, med eller uden Sikkerhedsstillelse, indtil han kan stilles for Nævningsret.

§ 139.

Anklageakten indføres i en særlig dertil indrettet Protokol, underskrives af de Dommere, der have deeltaget i Beslutningen, og udfærdiges i Rettens Navn forsynet med Rettens Segl.

§ 140.

Inden 24 Timer efterat Anklageakten er udfærdiget, overgives den til den offentlige Anklager, for at han kan sætte sig i Bevægelse, og en Afskrift meddeles den private Klager og